

Sygn. akt III RC 526/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Pruszkowie, Wydział III Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Mirosław Barszcz

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2015 r. w Pruszkowie

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej R. R. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego M. B.

przeciwko S. R.

o alimenty

I. zasądza od pozwanego S. R. na rzecz małoletniej córki R. R. urodzonej (...) w W. alimenty w kwocie 550 (pięćset pięćdziesiąt) złotych miesięcznie płatne do rąk matki małoletniej – M. A. B. do dnia 10-tego każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat począwszy od dnia 23 grudnia 2015 roku;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. odstępuje od obciążania pozwanego S. R. kosztami sądowymi;

IV. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 października 2015 r. M. B. wniosła o zasądzenie od S. R. na rzecz małoletniej córki R. R. alimentów w kwocie 950 zł poczynając od dnia wniesienia pozwu, płatną do rąk matki małoletniej powódki, do 10 dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat począwszy od dnia 01 października 2015 r. W uzasadnieniu podała, że małoletnia R. jest córką pozwanego z ich nieformalnego związku. Podała, iż od dnia 01 sierpnia 2015 r. nie prowadzi z pozwanym wspólnego gospodarstwa domowego. Wówczas wyprowadziła się wraz z córką z mieszkania należącego do matki pozwanego, w którym z córką i pozwanym mieszkała. Od tego czasu pozwany dobrowolnie zgodził się łożyć na utrzymanie i wychowanie córki kwotę 250 zł miesięcznie. Jednak kwota ta, zdaniem przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki, nie wystarcza na zaspokojenie uzasadnionych potrzeb córki, na które składają się wydatki wynoszące w skali miesiąca 1.620 zł (k. 3 – 5).

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 22 grudnia 2015 r. pozwany S. R. uznał powództwo co do kwoty 400 zł miesięcznie i wniósł o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż od (...) r. do(...)r. prowadził wraz z matką małoletniej zarejestrowaną na nią działalność gospodarczą, w którą zainwestował pieniądze od swojej matki L. D. w wysokości ok. 20.000 zł. Rozstając się został pozbawiony pracy i jedyne źródło dochodu. Faktycznie wspólny dochód z prowadzonej działalności stanowił wówczas kwotę 3.500 zł netto miesięcznie. W związku z rozstaniem z matką małoletniej powódki stracił jedyne źródło dochodu. Od(...) otrzymał dodatkowe

źródło dochodu na stanowisku (...). Od października 2015 r. przekazuje alimenty na córkę w kwocie po 400 zł miesięcznie na konto matki dziecka. Zdaniem pozwanego, swój obowiązek alimentacyjny wobec córki częściowo spełnia również poprzez sprawowanie osobistej opieki nad nią. Stara się kontaktować z córką regularnie zarówno telefonicznie, jak i zabierając córkę do siebie na weekendy często już w piątek wieczorem i odwożąc w niedzielę późnym wieczorem. W miarę możliwości stara się przeznaczyć dodatkowe kwoty na bieżące potrzeby dziecka, zatem aktualnie kwota jaką jest w stanie łożyć na utrzymanie córki wynosi 400 zł (k. 31 – 33).

M. B. na rozprawie w dniu 23 grudnia 2015 r. popierała powództwo (k. 62, nagranie 00:01:35 i k. 63, nagranie 00:37:30, płyta CD – k. 65).

S. R. na rozprawie w dniu 23 grudnia 2015 r. uznał powództwo do kwoty 400 zł miesięcznie, w pozostałej części wnosił o oddalenie powództwa (k. 62, nagranie 00:02:15 i k. 64, nagranie 00:38:15, płyta CD – 65).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. R. (2) urodzona w dniu (...) pochodzi z nieformalnego związku M. B. i S. R. (1). Małoletnia ma 12 lat i mieszka z matką w mieszkaniu należącym do babci macierzystej w P.. Matka sprawuje nad nią pieczę. Chodzi w P. do klasy szóstej szkoły podstawowej. W poprzednich latach mieszkała z rodzicami w W. i tam chodziła do szkoły, w której uczyła się języka hiszpańskiego. Obecnie uczęszcza na dodatkowe zajęcia z języka hiszpańskiego płatne w kwocie 850 zł za semestr. Wyjeżdżała w okresie wakacji na 2 wyjazdy tj. na obozie koszykarskim (opłata 890 zł) oraz na wyjeździe z matką (koszt ok. 1500 zł łącznie). Ojciec zabiera ją na kontakty weekendowe od soboty od godz. 20:00 do niedzieli do godz. 15:00. Otrzymuje od ojca prezenty. Potrzeby małoletniej są standardowe - jak dzieci w tym wieku. Usprawiedliwione potrzeby małoletniej oscylują wokół kwot 1.100 zł miesięcznie, w tym wyżywienie – do 400 zł, udział w kosztach utrzymania mieszkania – do 200 zł, kosmetyki i środki czystości i higieny 30 zł, odzież i obuwie 200 zł, leki i leczenie 50 zł, inne (m.in. zajęcia dodatkowe, wyjazdy) 100 – 200 zł, wydatki szkolne 50 zł.

M. B. ma 35 lat i mieszka z córką, swoją mamą i bratem w mieszkaniu należącym do jej matki w P.. Posiada mieszkanie w P. o pow. 30 m⁽²⁾, które wynajmuje i z tego tytułu otrzymuje czynsz w kwocie 600 zł po odjęciu opłat. Po ukończeniu przez córkę szkoły podstawowej w 2016 r. zamierza przeprowadzić się do tego mieszkania. M. B. studiuje zaocznie na trzecim semestrze studiów niestacjonarnych II stopnia w Wyższej Szkole (...) w W.. Koszt czesnego wynosi 350 zł miesięcznie. Otrzymuje na uczelni stypendium socjalne na okres 10 miesięcy w kwocie 450 zł miesięcznie. Od 2012 r. prowadzi własną działalność gospodarczą – (...). Do (...)r. prowadziła tę działalność razem ze S. R., którego zatrudniała w sklepie na 1/2 etatu. Faktycznie wspólnie zajmowali się tą działalnością. S. R. miał uprzednio doświadczenie zawodowe w tej branży. M. B. prowadziła wspólne gospodarstwo domowe z pozwany do dnia(...) r., wówczas opuściła wspólnie zajmowane z ojcem dziecka mieszkanie należące do matki S. R.. Uprzednio mieli wspólny budżet domowy. Potrzeby córki były zapewniane. Ponosili miesięcznie opłaty czynszu ok. 460 zł, prąd i gaz łącznie ok. 100-120 zł. Po rozstaniu z partnerem od października 2015 r. otrzymuje od niego alimenty na dziecko w kwocie 250 zł. Od października 2015 r. ojciec dziecka przekazuje na córkę kwotę po 400 zł miesięcznie. Nie posiada innego majątku. W roku 2014 wykazała dochód w wysokości 13.214,02 zł, zaś składki na ubezpieczenie społeczne odliczone od dochodu wynosiły 5.930,82 zł (k. 18,19). Do kosztów prowadzonej działalności wlicza czynsz za lokal, składki na ZUS, usługi księgowe i zakup towaru. Obecnie zatrudnia w sklepie ekspedientkę na 3/4 etatu za wynagrodzeniem 1.000 zł. Korzystała z doraźnej pomocy finansowej swojej matki na zakup podręczników dla córki R. w kwocie 350 zł. W związku z prowadzoną działalnością posiada zaległości w ZUS – ie z tytułu niepłaconych składek za okres 4 miesięcy. Wyjechała z córką na wakacje, których koszt wynosił 1.500 zł. Nie posiada samochodu.

S. R. ma 35 lat i mieszka sam w mieszkaniu będącym własnością jego matki w W.. Z zawodu jest (...). Ma doświadczenie w branż (...). Wcześniej wiele lat zajmował się tym i osiągał dochód do 2000 zł. W latach (...) razem z M. B. prowadzili działalność gospodarczą, zarejestrowaną na M. B. pod firmą (...). Był formalnie zatrudniony na stanowisku (...)w okresie od dnia (...) r. do (...) r. za wynagrodzeniem netto średnio z pięciu miesięcy w wysokości 676,08 zł. Wynagrodzenie to miało charakter fikcyjny, gdyż uzyskiwany dochód z działalności w całości wchodził do budżetu wspólnego. Po rozstaniu się z partnerką w okresie od(...)r. do (...) r. wykonywał pracę na stanowisku (...)na podstawie

umowy zlecenia nr (...) zawartej z (...) w K.. Z tego tytułu uzyskiwał miesięcznie ok. 1000 zł za trzy dni w tygodniu. W okresie od dnia (...) r. do (...) r. jest zatrudniony na podstawie umowy zlecenia w zakresie obsługi klienta w firmie (...) za wynagrodzeniem 1.922,97 zł brutto (1.400 zł netto) miesięcznie. Na tej podstawie wykonuje pracę pięć dni w tygodniu. Z tego powodu musiał zrezygnować z poprzedniego zajęcia. Nie był w stanie kontynuować w takim zakresie pracy jednocześnie. Termin tej umowy zlecenia upływie w (...) r. Liczy na zatrudnienie na etat po upływie tego okresu. W roku 2014 (PIT – 37) wykazał przychód w wysokości 10.080 zł, a po odliczeniu kosztów uzyskania przychodu w kwocie 1.335 zł dochód w kwocie 8.745 zł. Dochód ten miał jedynie charakter formalny. S. R. zabiera co weekend córkę do siebie od piątku do niedzieli. Poza kosztami utrzymania dziecka w tych okresach i drobnymi zakupami przekazuje miesięcznie dobrowolne alimenty w kwocie 400 zł. Opłaca czynsz w kwocie 458 zł – 100-120 zł za prąd i gaz. Na wyżywienie potrzebuje ok. 400 zł, na dojazd do pracy – 80 zł. Jest właścicielem działki rolnej w K. o wartości ok. 30.000 zł. Nie posiada innych nieruchomości. Posiada samochód V. Passat z 1999 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: odpis skrócony aktu urodzenia (k. 7), zaświadczenie (k. 13), potwierdzenie operacji (k. 15 – 16), kopie świadectwa szkolnego (k. 17), kopię zaświadczenia z Urzędu Skarbowego (k. 18 – 19), zaświadczeniem o zarobkach (k. 34), kopie umowy zlecenia (k. 35 – 36), kopię wezwania do zapłaty (k. 37), kopię PIT – 37 za 2014 r. (k. 38 – 40), kopie umowy zlecenia (k. 41 – 42), kopie zaświadczenia (k. 43), potwierdzenia przelewu (k. 44 – 48), faktura (k. 49 – 51), potwierdzenie przelewu (k. 52 – 57), kopie rachunków (k. 58), potwierdzenie opłat za lokal (k. 59), decyzja o przyznaniu stypendium (k. 60 – 61), oświadczenie (k. 61v), zeznań M. B. w charakterze strony (k. 62, nagranie 00:05:43 – 00:12:15 i nagranie 00:22:34 – 00:30:54, płyta CD – k. 65), zeznań S. R. w charakterze strony (k. 63, nagranie 00:12:15 – 00:18:35 i nagranie 00:30:54 – 00:37:30, płyta CD – k. 65).

Stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt, powołanych wyżej oraz przesłuchania stron. Prawdziwość dokumentów i fakt ich sporządzenia, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę ustalenia stanu faktycznego sprawy – nie budziły wątpliwości i korespondowały ze sobą, stąd zostały uznane przez Sąd za wiarygodne. Jakkolwiek niektóre z dokumentów zostały złożone w kserokopiach, to jednak nic nie wskazuje na to, by ich treść nie odzwierciedlała wiernie treści dokumentów oryginalnych. Podnieść też należy, że strony wiarygodności i mocy dowodowej tych dowodów nie kwestionowały.

Wątpliwości Sądu budziły dokumenty dotyczące dochodów uzyskiwanych z działalności gospodarczej. Formalnie były one prawidłowe. Jednak przy uwzględnieniu przesłuchania stron i w oparciu o wiedzę ogólną nie można było przyjąć, iż działalność gospodarcza przynosiła straty bądź jedynie niewielki dochód. Do połowy 2015 r. strony zamieszkiwały razem, utrzymywały się jedynie z działalności gospodarczej i najmu lokalu (dochód 600 zł). W tym czasie wszystkie potrzeby dziecka były pokryte. W takiej sytuacji przyjęcie dochodów wynikających z dokumentów nie pozwoliłoby na podstawowe minimalne utrzymanie.

Określając koszty utrzymania małoletniej powódki Sąd miał na względzie zasady doświadczenia życiowego, które pozwalają na określenie kosztów codziennego życia i zaspokajania takich potrzeb jak wyżywienie, ubranie, środki czystości i kosmetyki, koszty wypoczynku oraz rozrywki.

Sąd nie oparł się na złożonych do akt paragonach, bowiem nie są one imiennymi rachunkami.

Przesłuchania przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki i pozwanego były w przeważającej większości wiarygodne. Sąd nie dał wiary słowom przedstawicielki ustawowej, wskazującym, iż wydatki na córkę są w takich wysokościach, a jej dochody jedynie na poziomie wykazanym w Urzędzie Skarbowym. Nie było to wiarygodne, chociażby z uwagi na zasady logiki. Wykazywane koszty utrzymania małoletniej są na poziomie średniomiesięcznych dochodów obojga z rodziców. Przedstawicielka ustawowa podał, iż potrzeby córki były zapewnione. Przy takim założeniu, nie zostało wykazane z jakich źródeł ich koszty utrzymania były pokrywane.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 133 kro na obydwojgu rodzicach ciąży obowiązek łożenia na utrzymanie dzieci, które nie są jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Zakres tego obowiązku, stosownie do przepisu 135 kro, wyznaczają z jednej strony usprawiedliwione potrzeby osoby uprawnionej, z drugiej zaś zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby należy rozumieć nie tylko elementarne potrzeby polegające na zapewnieniu minimum egzystencji, ale także takie, które stworzą uprawnionemu normalne warunki bytowania odpowiadające jego wiekowi, stanowi zdrowia, wykształceniu i statusowi rodziców.

Obowiązek alimentacyjny polega na zapewnieniu indywidualnych potrzeb uprawnionego takich jak: wyżywienie, ubranie, środki higieny osobistej, wychowanie, wykształcenie, wypoczynek i ochrona zdrowia, a także zapewnienie mieszkania i mediów. Potrzeby te winny być w danych okolicznościach usprawiedliwione. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r. w sprawie o sygn. III CZP 91/86 przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu – odpowiedni do jego wieku i uzdolnień – prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy.

Oboje rodzice są zobowiązani do świadczeń alimentacyjnych wobec dziecka, których maksymalny zakres finansowy stanowią zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego określane nie według faktycznie osiągniętych dochodów, ale według tego, jakie dochody może osiągać zobowiązany przy założeniu, że dokłada wszelkich starań i swoje możliwości zarobkowe w pełni wykorzystuje. Ustalenie przez Sąd wysokości świadczeń alimentacyjnych w konkretnej sprawie zależy od wykazania ich dowodami przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego.

W rozpoznawanej sprawie M. B. dochodziła od pozwanego S. R. na rzecz córki R. R. tytułem alimentów kwoty 950 zł miesięcznie. Koszty utrzymania małoletniej powódki R. R. (2) oszacowała na kwotę 1.622 zł. W ocenie Sądu koszty te są przeszacowane i nie odpowiadają rzeczywistym kosztom utrzymania małoletniej R. R.. Przedstawicielka ustawowa powódki, na której ciążył obowiązek wykazania, iż wydatkuje tytułem utrzymania córki wskazaną kwotę, nie udowodniła tego. Nie złożyła do akt sprawy takich dowodów, które pozwalałyby na przyjęcie, iż koszty utrzymania małoletniej kształtują się na takim poziomie. Zdaniem Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę kwota nie przekraczająca 1.100 zł miesięcznie winna być wystarczająca na zaspokojenie tychże potrzeb powódki. Nawet gdyby przyjąć, iż w którymś miesiącu wydatki pochłonęłyby większą kwotę, nie można przyjąć, iż winno to się przełożyć na stałe comiesięczne wydatki. W oparciu o powyższe zasady, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, iż usprawiedliwione potrzeby małoletniej powódki oscylują wokół kwot 1.100 zł miesięcznie, w tym wyżywienie do 400 zł, udział w kosztach utrzymania mieszkania – do 200 zł, kosmetyki i środki czystości i higieny 30 zł, odzież i obuwiu 200 zł, leki i leczenie 50 zł, inne (m.in. zajęcia dodatkowe, wyjazdy) 100 – 200 zł, wydatki szkolne 50 zł.

Kwota niezbędna do zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb małoletniej powódki winna być w ramach możliwości zarobkowych i majątkowych pokryta przez obojga rodziców.

W zakresie przesłanek wpływających na wysokość obowiązku alimentacyjnego należy podkreślić, iż wysokość świadczeń alimentacyjnych od osoby zobowiązanej do alimentacji zależy nie tylko od usprawiedliwionych potrzeb osoby uprawnionej, ale także od możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego, które stanowią górną granicę tego obowiązku. Decydująca zatem dla ustalenia wysokości obowiązku alimentacyjnego S. R. w niniejszej sprawie stała się ocena jej możliwości zarobkowych i majątkowych. W tym miejscu należy stwierdzić, że przez ustawowe określenie „możliwości zarobkowe i majątkowe” rozumie się nie tylko zarobki i dochody rzeczywiście uzyskiwane ze swojego majątku, lecz te zarobki i dochody, które osoba zobowiązana do alimentacji może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych.

W sprawie zostało ustalone, iż S. R. otrzymuje wynagrodzenie z tytułu umowy zlecenia w kwocie 1.400 zł netto miesięcznie. Poza małoletnią powódką nie ma na utrzymaniu innych osób. Wykorzystuje on w pełni, zdaniem Sądu, swoje możliwości zarobkowe. Niemniej jednak, przy takim ustaleniu, pozwany posiada takie możliwości zarobkowe, które pozwalają mu na wywiązywanie się z nałożonego na niego obowiązku alimentacyjnego. Okoliczność,

iż ponosi miesięcznie koszty wynajmu mieszkania w wysokości około 550 zł wraz z mediami, wyżywienia 400 zł i dobrowolne alimenty w kwocie 400 zł na rzecz córki – nie mogła bowiem prowadzić do rozstrzygnięcia zgodnego z jego stanowiskiem procesowym. Biorąc zatem pod uwagę dochody pozwanego, koszty jego własnego utrzymania Sąd doszedł do przekonania, iż pozwany ze swych dochodów będzie w stanie wygospodarować kwotę 550 zł miesięcznie. W chwili obecnej pozwany otrzymuje wynagrodzenie na poziomie, który nie pozwala na płacenie wyższych alimentów na rzecz córki. Sąd wziął również pod uwagę okoliczności, iż pozwany podejmował próbę godzenia dwóch prac jednocześnie, przez okres 1,5 miesiąca. Z informacji przedstawionych na piśmie, zawartych w aktach sprawy – niekwestionowanych przez strony wynika, że nie miał możliwości czasowych łączenia tych dwóch prac. Sąd przyjął, że pozwany pracując w ramach umowy zlecenia, zbliżonej do umowy o pracę na pełny etat, wykorzystuje swoje możliwości w sposób prawidłowy, licząc na zatrudnienie na etat i wyższe dochody. Na dzień zamknięcia rozprawy sytuacja pozwanego wyglądała w ten sposób, że umowa zlecenia ma się zakończyć w marcu 2016 r.

Kierując się wszystkimi wyżej wymienionymi względami Sąd uznał, iż S. R. winien łożyć tytułem alimentów kwotę wyższą niż uznawana przez niego ostatecznie kwota 400 zł miesięcznie. Jako taką Sąd przyjął kwotę 550 zł miesięcznie. Kwota ta bowiem stanowi górną granicę możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego, pozwala też, uwzględniając dodatkowo obowiązek alimentacyjny R. R. na zaspokojenie uprawnionych potrzeb małoletniej powódki.

Przy czym oceniając możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego do alimentacji należy zawsze pamiętać, iż o wysokości alimentów nie decydują faktycznie osiągnane, czy, jak bywa to najczęściej, deklarowane dochody, a możliwości zarobkowe i majątkowe oceniane w sposób hipotetyczny, a więc takie dochody, które osoba zobowiązana do alimentacji może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych. I to kryterium nie pozwalało na uwzględnienie powództwa w większym zakresie. Pozwany utrzymuje z dzieckiem kontakty i ponosi koszty jej utrzymania podczas pobytu u niego.

Kierując się wszystkimi wyżej wymienionymi względami Sąd doszedł do przekonania, iż pozwany winien łożyć na rzecz małoletniej córki kwotę wyższą niż uznawana przez niego kwota 400 zł miesięcznie, ale jednocześnie kwotę niższą niż dochodzona przez stronę powodową kwota 950 zł miesięcznie. Jako taką Sąd przyjął kwotę łącznie 550 zł miesięcznie. Zdaniem Sądu jest to kwota, która stanowi obecnie górną granicę możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego, pozwala też uwzględniając obowiązek alimentacyjny M. B., na zabezpieczenie usprawiedliwionych potrzeb małoletniej R. R.. W ramach usprawiedliwionych potrzeb małoletniej niezasadnym byłoby rozporządzenie majątkiem nieruchomości na potrzeby bieżącego utrzymania. Dochody obojga rodziców pozwalają obecnie na pokrycie usprawiedliwionych potrzeb małoletniej. Należy jeszcze wskazać, iż aktualnych dochód M. B. był uprzednio wspólnym dochodem jej i S. R. i pozwalał wtedy na pokrycie ich usprawiedliwionych potrzeb. Tym bardziej w obecnej sytuacji M. B. jest w stanie pokryć potrzeby córki uzyskując alimenty w zasądzonej kwocie.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie art. 133 § 1 kro w zw. z art. 135 § 2 kro, należało orzec jak w sentencji, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Rygor natychmiastowej wykonalności został wyrokowi nadany z urzędu na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd odstąpił od obciążania pozwanego kosztami sądowymi na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz art. 102 k.p.c. biorąc pod uwagę fakt, iż częściowo uznał powództwo a także uznając, iż sytuacja pozwanego, na którym ciąży obowiązek utrzymania dziecka pozwala na odstąpienie od obciążania kosztami sądowymi w niniejszej sprawie.